

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (viides jaosto)
29 päivänä huhtikuuta 2004 *

Asiassa C-470/00 P,

Euroopan parlamentti, asiamiehinään aluksi A. Caiola ja G. Ricci ja sittemmin A. Caiola ja G. Ricci, avustajanaan avvocato F. Capelli, prosessiosoite Luxemburgissa,

valittajana,

jossa valittaja vaatii muutoksenhaussaansa Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (neljäs jaosto) yhdistetyissä asioissa T-83/99–T-85/99, Ripa di Meana ym. vastaan parlamentti, 26.10.2000 antaman tuomion (Kok. 2000, s. II-3493) osittaista kumoamista

ja jossa valittajan vastapuolina ovat

Carlo Ripa di Meana, Euroopan parlamentin entinen jäsen, kotipaikka Montecastello di Vibio (Italia),

* Oikeudenkäyntikieli: italia.

Leoluca Orlando, Euroopan parlamentin entinen jäsen, kotipaikka Palermo (Italia),

ja

Gastone Parigi, Euroopan parlamentin entinen jäsen, kotipaikka Pordenone (Italia),

edustajinaan avvocato W. Viscardini ja avvocato G. Donà, prosessiosoite Luxemburgissa,

kantajina ensimmäisessä oikeusasteessa,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: C. W. A. Timmermans (esittelevä tuomari), joka hoitaa viidennen jaoston puheenjohtajan tehtäviä, sekä tuomarit A. Rosas ja A. La Pergola,

julkisasiamies: J. Mischo,
kirjaaja: johtava hallintovirkamies L. Hewlett,

ottaen huomioon suullista käsittelyä varten laaditun kertomuksen,

kuultuaan asianosaisten 10.4.2003 pidetyssä istunnossa esittämät suulliset huomautukset,

kuultuaan julkisasiamiehen 26.6.2003 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

- 1 Euroopan parlamentti on yhteisöjen tuomioistuimeen 22.12.2000 toimittamalaan valituksella hakenut EY:n tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan nojalla muutosta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen yhdistetyissä asioissa T-83/99–T-85/99, Ripa di Meana ym. vastaan parlamentti, 26.10.2000 antamaan tuomioon (Kok. 2000, s. II-3493; jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumosi kvestorikollegion 4.2.1999 päivätyihin kirjeisiin nro 300762 ja nro 300763 sisältyneet päätökset, joilla hylättiin Ripa di Meanan ja Orlandon hakemukset, joissa vaadittiin Euroopan parlamentin jäsenten kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen liitteessä III tarkoitettua tilapäisen eläkejärjestelmän taannehtivaa soveltamista (jäljempänä 4.2.1999 tehdyt päätökset).

Asiaa koskevat oikeussäännöt

2 Koska parlamentin kaikkia jäseniä koskevaa lopullista yhtenäistä yhteisön eläkejärjestelmää ei ole, parlamentin puhemiehistö vahvisti 24.5. ja 25.5.1982 sellaisista jäsenvaltioista, joiden kansalliset viranomaiset eivät ole säätäneet parlamentin jäseniä koskevasta eläkejärjestelmästä, olevien jäsenten tilapäisen eläkejärjestelmän (jäljempänä tilapäinen eläkejärjestelmä). Kyseisestä järjestelmästä — jota sovelletaan myös siinä tapauksessa, että säädetyin eläkkeen määrä ja/tai ehdot eivät vastaa sen valtion kansanedustuslaitoksen jäsenen eläkkeen määrää ja ehtoja, jonka edustajaksi kyseinen parlamentin jäsen on valittu — säädetään Euroopan parlamentin jäsenten kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen (jäljempänä kuluja ja korvauksia koskevat säännöt) liitteessä III.

3 Kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen liitteessä III — sellaisena kuin se on ollut voimassa 25.5.1982 lähtien (jäljempänä liite III) — säädetään seuraavaa:

"1 artikla

1. Kaikilla Euroopan parlamentin jäsenillä on oikeus vanhuuseläkkeeseen.

2. Kaikille Euroopan parlamentin jäsenille tarkoitetun lopullisen yhteisön eläkejärjestelmän perustamiseen asti tilapäistä eläkettä maksetaan kyseisen jäsenen pyynnöstä Euroopan yhteisön talousarviosta, parlamenttia koskevasta osastosta.

2 artikla

1. Tilapäisen eläkkeen määrä ja ehdot ovat samat kuin sen valtion kansanedustuslaitoksen alahuoneen jäsenen eläkkeen määrä ja ehdot, jonka edustajaksi jäsen on valittu Euroopan parlamenttiin.

2. Jäsenen, joka on edellä 1 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu edunsaaja, on maksettava yhteisön talousarvioon määrä, jonka suuruus lasketaan siten, että hän maksaa kokonaissuorituksen, joka on samansuuruinen kuin se, jonka hänen kansanedustuslaitoksensa jäsen maksaisi kansallisten määräysten mukaisesti.

3 artikla

Eläkkeen suuruutta laskettaessa aikaan, jonka jäsen on toiminut Euroopan parlamentissa, voidaan lisätä aika, jonka hän on toiminut kansanedustajana kansallisessa parlamentissa. Ajanjaksot, jolloin jäsenellä on ollut kaksoismandatti, lasketaan ainoastaan yhdeksi ajanjaksoksi.”

- 4 Tilapäistä eläkejärjestelmää muutettiin parlamentin puhemiehien 13.9.1995 tekemällä päätöksellä (jäljempänä vuoden 1995 päätös), jolla pyrittiin pääpiirteissään asettamaan kyseiseen järjestelmään liittymisen ja eläkkeen maksamisen edellytykseksi tätä koskevan hakemuksen jättäminen määräajassa.

5 Toisin kuin liitteessä III olevat 1 ja 2 artikla, joita ei muutettu vuoden 1995 päätöksellä, mainitun liitteen 3 artiklaa sitä vastoin muutettiin tuolla päätöksellä, ja kyseisessä artiklassa säädetään muutettuna seuraavaa:

”1. Hakemukset kyseiseen tilapäiseen eläkejärjestelmään liittymiseksi on tehtävä kuuden kuukauden kuluessa jäsenen toimikauden alkamisesta.

Kyseisen määräajan päätyttyä eläkejärjestelmään liittyminen tulee voimaan hakemuksen vastaanottamiskuukauden ensimmäisestä päivästä alkaen.

2. Eläkkeen maksamista koskevat hakemukset on tehtävä kuuden kuukauden kuluessa eläkeoikeuden alkamisesta.

Kyseisen määräajan päätyttyä eläkkeen maksaminen alkaa hakemuksen vastaanottamiskuukauden ensimmäisestä päivästä alkaen.”

6 Liitteessä III olevassa 4 artiklassa, sellaisena kuin se on muutettuna vuoden 1995 päätöksellä, toistetaan lähes sanatarkasti kyseisen liitteen aikaisemman 3 artiklan sisältö.

7 Liitteessä III olevassa 5 artiklassa, sellaisena kuin sitä sovelletaan nyt esillä olevaan asiaan, puolestaan säädetään seuraavaa:

”Nämä säännöt tulevat voimaan sinä päivänä, jolloin puhemichistö hyväksyy ne [eli 13.9.1995].

Jäsenet, jotka ovat aloittaneet toimikautensa ennen näiden sääntöjen hyväksymispäivää, voivat kuitenkin tehdä kyseiseen järjestelmään liittymistä koskevan hakemuksen kuuden kuukauden kuluessa näiden sääntöjen voimaantulosta.”

- 8 Vuoden 1995 päätöksellä toteutettu liitteen III muutos annettiin tiedoksi kaikille Euroopan parlamentin jäsenille 28.9.1995 päivätyllä parlamentin tiedonannolla nro 25/95 (jäljempänä tiedonanto nro 25/95).
- 9 Kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen 27 artiklan 1 ja 2 kohdassa säädetään lisäksi seuraavaa:

”1. Jäsen saa toimikautensa alussa pääsihteeriltä jäljennöksen näistä säännöistä, ja jäsenen on ilmoitettava niiden vastaanottamisesta kirjallisesti.

2. Parlamentin jäsen, joka on sitä mieltä, että näitä sääntöjä ei ole sovellettu oikein, voi ilmoittaa asiasta kirjallisesti parlamentin pääsihteerille. Jos jäsen ja pääsihteeri eivät pääse yhteisymmärrykseen, asia annetaan käsiteltäväksi kvestorikollegiolle, joka tekee päätöksen pääsihteerinä kuultuaan. Kvestorikollegio voi mahdollisesti kuulla myös puhemiestä ja/tai puhemiehistöä.”

Riidan taustalla olevat tosiseikat ja oikeudenkäynti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa

- 10 Ripa di Meana, Orlando ja Parigi, jotka kaikki ovat Italian kansalaisia, olivat Euroopan parlamentin jäseniä vaalikauden 1994/1999 aikana.

- 11 Koska kantajat luulivat kuuluvansa tilapäisen eläkejärjestelmän piiriin viran puolesta, kuten tilanne on Italian parlamentin jäsenten osalta, he eivät tehneet liitteessä III, sellaisena kuin se on muutettuna vuoden 1995 päätöksellä, edellytetyjä hakemuksia tilapäiseen eläkejärjestelmään liittymiseksi. He saivat tietää vasta vuoden 1998 ensimmäisten kuukausien aikana aivan sattumalta, etteivät he itse asiassa kuuluneet mihinkään eläkejärjestelmään, koska he eivät olleet nimenomaisesti liittyneet tilapäiseen eläkejärjestelmään sen kuuden kuukauden määräajan kuluessa, jota heihin sovelletaan mainitun liitteen 5 artiklan toisen kohdan nojalla.
- 12 Kyseiset kolme parlamentin jäsentä ovat tämän jälkeen menetelleet eri tavoin pyrkinessään liittymään tilapäiseen eläkejärjestelmään.
- 13 Parigi jätti 18.2.1998 henkilöstöasioita käsittelevän parlamentin pääosaston sosiaaliasiain jaostolle tilapäiseen eläkejärjestelmään liittymistä koskevan hakemuksensa. Hän vaati järjestelmän taannehtivaa soveltamista. Kvestorikollegio vastasi hakemukseen 2.7.1998 ja 20.10.1998 päivätyillä kahdella kirjeellä, että tilapäiseen eläkejärjestelmään oli mahdotonta liittyä taannehtivasti.
- 14 Liittyäkseen taannehtivasti tilapäiseen eläkejärjestelmään Ripa di Meana ja Orlando ottivat yhteyttä parlamentin hallintoelimiin, esittämättä kuitenkaan kirjallisia hakemuksia.
- 15 Parlamentin toimivaltaisiin yksiköihin tehtyjen yhteydenottojen jäätyä tuloksettomiksi kyseiset kolme parlamentin jäsentä kääntyivät kahden parlamentin varapuhemiehen, Imbenin ja Podestàn — jotka niin ikään ovat Italian kansalaisia — puoleen pyytäen heitä puuttumaan asiaan ongelman ratkaisemiseksi. Imbeni ja Podestà lähettivät kvestorikollegiolle 19.11.1998 kirjeen, jossa pyydettiin, että Ripa di Meanan, Orlandon ja Parigin tilanne tutkittaisiin uudelleen (jäljempänä 19.11.1998 päiväty kirjje).

- 16 Vaatimus kuitenkin hylättiin kvestorikollegion kyseisille kolmelle parlamentin jäsenelle osoittamalla, 4.2.1999 päivätyillä kirjeillä (jäljempänä 4.2.1999 päivätyt kirjeet) sillä perusteella, että kaikille parlamentin jäsenille oli ilmoitettu, että tilapäiseen eläkejärjestelmään liittyminen edellytti liittymistä koskevan hakemuksen tekemistä vuoden 1995 päätöksessä asetetussa määräajassa.
- 17 Näin ollen Ripa di Meana (asia T-83/99), Orlando (asia T-84/99) ja Parigi (asia T-85/99) nostivat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 13.4.1999 jättämällänsä kannekirjelmillä kumoamiskanteen, jossa vaadittiin 4.2.1999 päivätyihin kirjeisiin sisältyneiden hylkäämispäätösten kumoamista.
- 18 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen neljännen jaoston puheenjohtaja määräsi 22.5.2000 antamallaan määräyksellä, että nämä kolme asiaa oli yhdistettävä suullista käsittelyä ja tuomion antamista varten.

Valituksenalainen tuomio

- 19 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisessa tuomiossaan hyväksynyt osittain parlamentin esittämän oikeudenkäyntivaihteen.
- 20 Parigin nostaman kanteen osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut, että kvestorikollegion tälle 4.2.1999 osoittamaan kirjeeseen ei sisältynyt mitään uusia seikkoja verrattuna 2.7.1998 ja 20.10.1998 päivätyihin kirjeisiin ja että kyseisen kirje muodostaa näin ollen päätöksen, jossa ainoastaan todetaan kahdessa viimeksi mainitussa kirjessä esitetyt päätökset. Koska kahta vuonna

1998 tehtyä päätöstä ei ole riitautettu määräajassa ja koska 4.2.1999 tehtyä päätöstä ei myöskään ole edeltänyt Parigin tilanteen uudelleen arviointi, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut valituksenalaisen tuomion 36 kohdassa, että Parigin kanne on jätettävä kokonaisuudessaan tutkittavaksi ottamatta.

- 21 Ripa di Meanan ja Orlandon kanteiden osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on sitä vastoin hylännyt parlamentin väitteen, jonka mukaan nuo kanteet on jätettävä tutkittavaksi ottamatta siitä syystä, että 4.2.1999 päivätyissä kirjeissä ainoastaan toistetaan vuoden 1995 päätöksen sisältö, jota kyseiset kaksi parlamentin jäsentä eivät ole riitauttaneet määräajassa. Katsottuaan valituksenalaisen tuomion 26 kohdassa, että ”19.11.1998 päivätyä kirjettä on — — pidettävä hakemuksena, jonka [varapuheenjohtajat] ovat tehneet kantajien puolesta,” ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut saman tuomion 27–31 kohdassa seuraavaa:

”27 On huomattava, että yhteisöjen tuomioistuin on jo yhdistetyissä asioissa 16/62 ja 17/62, Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes ym. vastaan neuvosto, 14.12.1962 antamassaan tuomiossa (Kok. 1962, s. 901) katsonut, että EY:n perustamissopimuksen 173 artiklan neljännen kohdan (josta on tullut EY 230 artiklan neljäs kohta) mukainen päätöksen käsite on ymmärrettävä sille EY:n perustamissopimuksen 189 artiklalla (josta on tullut EY 249 artikla) annettussa teknisessä merkityksessä, ja se, onko kyseessä lainsäädäntötoimi vai jälkimmäisessä artiklassa tarkoitettu päätös, on ratkaistava sen perusteella, onko kyseinen toimi yleisesti sovellettava.

- 28 Kuten vakiintuneesta oikeuskäytännöstä lisäksi ilmenee, mahdollisuudella enemmän tai vähemmän yksilöidysti osoittaa niiden oikeussubjektien määrä tai henkilöllisyys, joihin tointa sovelletaan, ei voida saattaa kyseenalaiseksi toimen normatiivisuutta (asia C-10/95 P, Asocarne v. neuvosto, määräys 23.11.1995, Kok. 1995, s. I-4149, 30 kohta ja siinä mainittu oikeuskäytäntö).

- 29 Tässä tapauksessa on todettava, että 13.9.1995 tehdyssä liitteen III muutoksessa säädettyjen määritelmien, jotka on laadittu yleisin ja abstraktein käsittein ja jotka tuottavat siten oikeusvaikutuksia yleisesti ja abstraktisti määritellyille parlamentin jäsenille ja näin ollen kaikille parlamentin jäsenille, on katsottava olevan yleisesti sovellettavia ja normatiivisia toimenpiteitä. Vaikka olisi selvitetty, että ne parlamentin jäsenet, joihin 13.9.1995 tehdyn muutoksen 5 artiklan 2 kohta soveltuu, voitiin nimetä muutosta tehtäessä, tällä seikalla ei kuitenkaan voida asettaa kyseenalaiseksi sitä, että viimeksi mainittu on lainsäädäntötoimi, kun otetaan huomioon, että sitä sovelletaan vain objektiivisiin oikeudellisiin tai tosiasiallisiin tilanteisiin.
- 30 Vaikka yhteisöjen tuomioistuin onkin myöntänyt, että lainsäädäntötoimi voi tietyissä olosuhteissa koskea suoraan ja erikseen tiettyjä luonnollisia henkilöitä tai oikeushenkilöitä (ks. yhdistetyt asiat T-172/98 ja T-175/98–T-177/98, Salamander ym. v. parlamentti ja neuvosto, tuomio 27.6.2000, Kok. 2000, s. II-2487, 30 kohta ja siinä mainittu oikeuskäytäntö), tähän oikeuskäytäntöön ei voida vedota esillä olevassa asiassa, sillä riidanalaisella toimenpiteellä ei ole loukattu mitään kantajien erityistä oikeutta tässä oikeuskäytännössä tarkoitettulla tavalla.
- 31 Tästä seuraa, että asioissa T-83/99 ja T-84/99 nostettujen kanteiden tutkimatta jättämisestä koskeva parlamentin vaatimus on hylättävä.”
- 22 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin jatkoi pääasian tutkimista Ripa di Meanan ja Orlandon kanteiden osalta ja hylkäsi näiden vuoden 1995 päätöksestä esittämän lainvastaisuusväitteen mutta hyväksyi kanneperusteet, joiden mukaan liitteessä III tarkoitettua tilapäiseen eläkejärjestelmään liittymistä koskevan hakemuksen tekemiseen sovellettavaa kuuden kuukauden määräaikaa ei ollut laiminlyöty ja joiden mukaan hyvän hallinnon ja oikeusvarmuuden periaatteita on loukattu.

23 Tältä osin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut erityisesti seuraavaa:

”75 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että oikeusvarmuuden ja hyvän hallinnon periaatteiden asettamien vaatimusten noudattamiseksi ja parlamentin jäsenten kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen 27 artiklan 1 kohdan huomioon ottamiseksi parlamentin olisi pitänyt antaa liitteen III muutos henkilökohtaisesti saantitodistuksin tiedoksi niille parlamentin jäsenille, joita asia koskee.

76 Vain tällä tavoin parlamentti olisi toiminnassaan noudattanut yhteisön oikeuskäytäntöä, jossa edellytetään, että kaikki hallinnolliset toimenpiteet, joilla on oikeudellisia vaikutuksia, ovat selkeitä ja täsmällisiä ja että ne tiedoksiannetaan henkilölle, jota asia koskee, sillä tavoin, että tämä tietää varmuudella, mistä hetkestä lähtien kyseinen toimenpide on olemassa ja alkaa tuottaa oikeusvaikutuksia (yhdistetyt asiat T-18/89 ja T-24/89, Tagaras v. yhteisöjen tuomioistuin, tuomio 7.2.1991, Kok. 1991, s. II-53, 40 kohta; ks. myös asia 5/85, AKZO Chemie v. komissio, tuomio 23.9.1986, Kok. 1986, s. 2585, 39 kohta).

77 Koska tiedoksiantamista ei ole suoritettu tällä tavoin, nyt esillä olevassa asiassa kyseessä olevan kaltaisia eläkeoikeuksia koskevaan toimenpiteeseen perustuvan hakemuksen tekemistä koskeva määräaika alkaa yhteisöjen oikeuskäytännön nojalla kulua vasta siitä hetkestä lähtien, jolloin henkilö, jota asia koskee ja joka on saanut tietää kyseisen säädöksen olemassaolosta, on hankkinut kohtuullisessa ajassa tarkkan tiedon kyseisestä toimenpiteestä (ks. vastaavasti asia T-100/92, La Pietra v. komissio, tuomio 15.3.1994, Kok. H. 1994, s. I-A-83 ja II-275, 30 kohta ja siinä mainittu oikeuskäytäntö).

78 Vaikka kantajat eivät kiistä saaneensa tiedon liitteen III muutoksen olemassaolosta vuoden 1998 ensimmäisten kuukausien aikana, parlamentti

ei ole näyttänyt toteen, että kyseisen muutoksen tarkasta sisällöstä olisi annettu tieto aikaisemmin kuin kuusi kuukautta ennen 19.11.1998 tehtyä hakemusta. Lisäksi asian olosuhteet osoittavat, että tämä tarkka tieto on hankittu kohtuullisessa määräajassa.

79 Näin ollen kantajat ovat tehneet tilapäiseen eläkejärjestelmään liittymistä koskevat hakemuksensa liitteen III muutoksessa asetetussa määräajassa.”

24 Edellä esitetyillä perusteilla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion tuomiolauselman 1 ja 3 kohdassa kumonnut 4.2.1999 tehdyt päätökset ja velvoittanut parlamentin vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluis-taan sekä korvaamaan Ripa di Meanan ja Orlandon oikeudenkäyntikulut asioissa T-83/99 ja T-84/99.

25 Saman tuomion tuomiolauselman 2 ja 4 kohdassa sitä vastoin jätetään tutkimatta Parigin nostama kanne ja veloitetaan hänet vastaamaan omista oikeudenkäynti-kuluistaan sekä korvaamaan parlamentin oikeudenkäyntikulut asiassa T-85/99.

Asian käsittely yhteisöjen tuomioistuimessa ja asianosaisten vaatimukset

26 Valituksessaan parlamentti vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

— kumoaa valituksenalaisen tuomion asioita T-83/99 ja T-84/99 koskevilta osin

- toteaa vastaavasti, että Ripa di Meanan ja Orlandon kanteet on jätettävä tutkimatta ja että ne ovat perusteettomia

- velvoittaa nämä viimeksi mainitut korvaamaan sekä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa että yhteisöjen tuomioistuimessa käydystä menettelystä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

27 Ripa di Meana ja Orlando puolestaan vaativat, että yhteisöjen tuomioistuin

- hylkää valituksen kokonaisuudessaan, koska tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat, ja/tai perusteettomana

- vahvistaa vastaavasti valituksenalaisen tuomion tuomiolauselman 1 ja 3 kohdan ja hyväksyy lopullisesti ja kokonaisuudessaan Ripa di Meanan ja Orlandon ensimmäisessä oikeusasteessa esittämät vaatimukset

- velvoittaa parlamentin korvaamaan myös muutoksenhausta aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

28 Mikäli yhteisöjen tuomioistuin hyväksyy valituksen kokonaisuudessaan tai osittain, Ripa di Meana ja Orlando vaativat toissijaisesti, että yhteisöjen tuomioistuin

- jättää tutkittavaksi ottamatta parlamentin vaatimuksen heidän velvoittamisestaan korvaamaan kaikki ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa käydyistä menettelyistä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut, koska kyseessä ovat yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 113 artiklan 1 kohdan toisen luetelmakohdan vastaisesti ensimmäistä kertaa muutoksenhakuvaiheessa esitetyt uudet vaatimukset

 - jakaa valituksesta aiheutuneet oikeudenkäyntikulut kohtuuden nimissä asianosaisten kesken.
- 29 Parigi on esittänyt yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 115 artiklan 1 kohdan mukaisesti vastineen, jossa hän on esittänyt vastavalituksen valituksenalaisesta tuomiosta sikäli kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tuomiolauselman 4 kohdassa velvoittanut hänet vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja tämän lisäksi korvaamaan parlamentin oikeudenkäyntikulut. Vastavalituksessaan Parigi vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin
- kumoaa valituksenalaisesta tuomiosta ainoastaan sen tuomiolauselman 4 kohdan, joka koskee asiaa T-85/99

 - toteaa vastaavasti, että asiassa T-85/99 kukin asianosainen vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan

 - velvoittaa parlamentin korvaamaan tästä valituksesta aiheutuvat oikeudenkäyntikulut.
- 30 Mikäli yhteisöjen tuomioistuin hylkää vastavalituksen kokonaan tai osittain, Parigi vaatii sitä jakamaan valituksesta aiheutuneet oikeudenkäyntikulut kohtuussyistä asianosaisten kesken.

31 Parlamentti vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin jättää vastavalituksen tutkimatta ja velvoittaa Parigin korvaamaan kaikki muutoksenhausta aiheutuvat oikeudenkäyntikulut.

Pyyntö aloittaa suullinen käsittely uudelleen

32 Ripa di Meana ja Orlando ovat vaatineet 1.8.2003 päivätyllä kirjelmällä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimen kirjaamoon 7.8.2003, suullisen käsittelyn uudelleen aloittamista, mikäli yhteisöjen tuomioistuin aikoo noudattaa julkisasiamiehen ratkaisuehdotusta, joka Ripa di Meanan ja Orlandon mukaan perustuu sekä valituksenalaisen tuomion puutteelliseen tarkasteluun että yhteisöjen tuomioistuimen asiassa 236/86, Dillinger Hüttenwerke vastaan komissio, 6.7.1988 antamaan tuomioon (Kok. 1988, s. 3761), jossa on kyseessä erilainen tilanne kuin nyt esillä olevassa asiassa.

33 Tältä osin on muistutettava, että yhteisöjen tuomioistuin voi omasta aloitteestaan tai julkisasiamiehen ehdotuksesta tai myös asianosaisten pyynnöstä määrätä työjärjestyksensä 61 artiklan mukaisesti suullisen käsittelyn aloitettavaksi uudelleen, jos se katsoo, että sillä ei ole riittävästi tietoa asiasta tai että asia olisi ratkaistava sellaisen väitteen perusteella, josta asianosaiset eivät ole saaneet tilaisuutta lausua (ks. mm. asia C-299/99, Philips, tuomio 18.6.2002, Kok. 2002, s. I-5475, 20 kohta; asia C-184/01 P, Hirschfeldt v. AEE, tuomio 7.11.2002, Kok. 2002, s. I-10173, 30 kohta, ja asia C-209/01, Schilling ja Fleck-Schilling, tuomio 13.11.2003, Kok. 2003, s. I-13389, 19 kohta).

34 Nyt esillä olevassa asiassa yhteisöjen tuomioistuin katsoo, että 26.6.2003 päättyneellä suullisella käsittelyllä ei ole syytä määrätä aloitettavaksi uudelleen, koska sen tiedossa ovat kaikki esillä olevan valituksen ratkaisemisen kannalta tarpeelliset seikat.

- 35 Näin ollen Ripa di Meanan ja Orlandon pyyntö aloittaa suullinen käsittely uudelleen on hylättävä.

Päävalitus

- 36 Parlamentti esittää valituksensa tueksi kolme valitusperustetta, jotka perustuvat 19.11.1998 päivätyyn kirjeen merkityksen virheelliseen arviointiin, siihen, että 4.2.1999 päivätyt kirjeet eivät olleet riitauttamiskelpoisia, ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tekemiin oikeudellisiin virheisiin esillä olevan asian asiasisällön arvioinnissa. Viimeksi mainitun valitusperusteen osalta parlamentti riitauttaa erityisesti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tulkinnan kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen 27 artiklan 1 kohdasta sekä merkityksen, jonka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on antanut viittaukselle oikeuskäytäntönsä, joka koskee ”tarkkoja” tietoja yhteisön toimenpiteistä.

Ensimmäinen valitusperuste

Asianosaisten lausumat

- 37 Ensimmäisellä valitusperusteellaan parlamentti riitauttaa valituksenalaisen tuomion 26 kohdassa olevan toteaman, jonka mukaan ”19.11.1998 päivättyä kirjettä on — — pidettävä hakemuksena, jonka [varapuheenjohtajat] ovat tehneet kantajien puolesta”. Parlamentin mukaan tällaista kirjettä ei voida missään olosuhteissa pitää hakemuksena tilapäiseen eläkejärjestelmään liittymiseksi ensinnäkin, koska kyseisillä varapuheenjohtajilla ei ollut minkään säädöksen eikä myöskään Ripa di Meanan ja Orlandon mahdollisesti antaman valtuutuksen

perusteella mitään erityistä asemaa, jonka nojalle he olisivat voineet esittää tällaisen hakemuksen näiden kahden jäsenen puolesta, ja toiseksi, koska Ripa di Meana ja Orlando ovat itse myöntäneet, etteivät he ole milloinkaan jättäneet kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen määräysten mukaista hakemusta tilapäiseen eläkejärjestelmään liittymiseksi, eivätkä ole tehneet tätä millään muullakaan tavalla. Tältä osin parlamentti toteaa, että nämä kaksi parlamentin jäsentä ovat suullisesti ottaneet yhteyttä parlamentin yksiköihin ainoastaan pyytääkseen tietoja tilapäisestä eläkejärjestelmästä ja kyseiset yksiköt ovat ilmoittaneet heille sekä velvollisuudesta toimittaa kirjallinen hakemus kyseiseen järjestelmään liittymiseksi että tätä tarkoitusta varten käytettävissä olevista erityisistä lomakkeista.

38 Huomauttaen aluksi, että ensimmäinen valitusperuste on jätettävä tutkimatta, koska sillä pyritään asettamaan yhteisöjen tuomioistuimessa kyseenalaiseksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tosiseikoista tekemä arviointi, Ripa di Meana ja Orlando väittävät, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole tehnyt oikeudellista virhettä pitäessään 19.11.1998 päivättyä kirjettä hakijoiden tekemänä hakemuksena tilapäiseen eläkejärjestelmään liittymiseksi, koska liitteessä III tai missään muussakaan kansallisen oikeuden tai yhteisön oikeuden säännöksessä ei täsmennetä, millä tavoin tällainen hakemus on esitettävä. Näin ollen ei ole ollut olemassa mitään estettä sille, että kyseiset parlamentin jäsenet ovat kääntyneet parlamentin kahden varapuheenjohtajan puoleen, valtuuttaakseen nämä hoitamaan asian heidän puolestaan. Koska tällaisesta valtuutuksesta ei ole annettu mitään pakottavia sääntöjä, siitä voidaan sopia ilman, että valtuuttajan on noudatettava jotain tiettyä muotoa.

39 Ripa di Meana ja Orlando lisäävät, että 19.11.1998 päivätyssä kirjeessä mainittiin joka tapauksessa selkeästi ja yksiselitteisesti, että kyseessä oli heidän antamansa valtuutus, mitä parlamentti ei ole kiistänyt, koska kvestorikollegio ei ole ainoastaan katsonut tarpeelliseksi vastata mainittuun kirjeeseen vaan on lisäksi osoittanut vastauksensa suoraan kaikille kyseessä oleville parlamentin jäsenille kirjeillä, joissa viitattiin nimenomaisesti heidän hakemuksiinsa tilapäiseen eläkejärjestelmään liittymiseksi.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

— Ensimmäisen valitusperusteen tutkittavaksi ottaminen

- 40 Aluksi on huomattava, että EY 225 artiklasta ja yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 58 artiklasta seuraa, että valitus voi koskea vain oikeuskysymyksiä. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan ainoastaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on näin ollen toimivaltainen toisaalta määrittämään ratkaisun perustaksi asetettavat tosiseikat, lukuun ottamatta sellaisia tapauksia, joissa määritettyjen tosiseikkojen paikkansapitämättömyys käy ilmi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle toimitetuista asiakirjoista, ja toisaalta arvioimaan näitä tosiseikkoja. Lukuun ottamatta sitä tapausta, että tuomioistuimelle toimitettu aineisto on otettu huomioon vääristyneellä tavalla, tosiseikkojen arviointi ei ole sen luonteinen oikeuskysymys, että se sellaisenaan kuuluisi yhteisöjen tuomioistuimen harjoittaman valvonnan piiriin valitusasian käsittelyn yhteydessä (ks. mm. asia C-136/92 P, komissio v. Brazzelli Lualdi ym., tuomio 1.6.1994, Kok. 1994, s. I-1981, 47–49 kohta; asia C-390/95 P, Antillean Rice Mills ym. v. komissio, tuomio 11.2.1999, Kok. 1999, s. I-769, 29 kohta, ja asia C-233/03 P(R), Linea GIG v. komissio, määräys 24.7.2003, Kok. 2003, s. I-7911, 34 ja 35 kohta).
- 41 Sitä vastoin on riidatonta, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen määritettyä ratkaisun perustaksi asetettavat tosiseikat ja arvioitua näitä tosiseikkoja, yhteisöjen tuomioistuimella on EY 225 artiklan nojalla toimivalta valvoa näiden tosiseikkojen oikeudellista arviointia ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen niiden perusteella tekemiä oikeudellisia johtopäätöksiä. Kuten yhteisöjen tuomioistuin on useasti todennut, tällainen arviointi muodostaa oikeuskysymyksen, joka täten voidaan saattaa yhteisöjen tuomioistuimen valvonnan alaiseksi valituksella (ks. mm. asia C-19/93 P, Rendo ym. v. komissio, tuomio 19.10.1995, Kok. 1995, s. I-3319, 26 kohta, ja asia C-154/99 P, Politi v. Euroopan koulutussäätiö, tuomio 29.6.2000, Kok. 2000, s. I-5019, 11 kohta).
- 42 Vastoin Ripa di Meanan ja Orlandon esittämää näkemystä on todettava, että nyt esillä olevassa asiassa tilanne on juuri edellä mainitunlainen. Parlamentti ei

ensimmäisellä valitusperusteellaan kiistä 19.11.1998 päivätyn kirjeen olemassa-
 oloa vaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arvioinnin siitä, että
 kyseessä on tilapäiseen eläkejärjestelmään liittymiseksi tehty hakemus, ja tästä
 aiheutuvat oikeudelliset seuraukset.

43 Tämä valitusperuste on näin ollen otettava tutkittavaksi.

— Pääasia

44 Sitä vastoin ei voida hyväksyä parlamentin väitettä, jonka mukaan
 19.11.1998 päivätty kirje muistutti lähinnä epävirallisia toimia, joilla pyritään
 pyytämään Ripa di Meanan ja Orlandon tilanteen uudelleen tutkimista, ja jonka
 mukaan sitä ei voida missään tapauksessa pitää parlamentin kahden varapuh-
 eenjohtajan näiden edellä mainittujen puolesta tekemänä hakemuksena tilapäi-
 seen eläkejärjestelmään liittymiseksi.

45 Kuten julkisasiamies on ratkaisuehdotuksensa 37 ja 38 kohdassa todennut, tätä
 väitettä vastaan puhuu se ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esiintuoma
 seikka, että yksi parlamentin toimielimistä eli kvestorikollegio on pitänyt
 mainittua kirjettä tilapäiseen eläkejärjestelmään liittymistä koskevana hakemuk-
 sena, jonka se on kuitenkin hylännyt osoittamalla kirjeen kullekin kyseessä
 olevalle parlamentin jäsenelle.

46 Tässä tilanteessa ei ole osoitettu, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi
 tehnyt oikeudellisen virheen pitäessään 19.11.1998 päivättyä kirjettä parlamentin
 kahden varapuheenjohtajan Ripa di Meanan ja Orlandon puolesta tekemänä
 hakemuksena heidän liittymisekseen tilapäiseen eläkejärjestelmään.

- 47 Tämän vuoksi parlamentin valituksensa tueksi esittämä ensimmäinen valitusperuste on hylättävä perusteettomana.

Toinen valitusperuste

Asianosaisten lausumat

- 48 Toisella valitusperusteellaan, joka koskee niin ikään Ripa di Meanan ja Orlandon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa nostamien kanteiden tutkittavaksi ottamista, parlamentti moittii ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että tämä on kumonnut 4.2.1999 päivätyt kirjeet ottamatta ensin kantaa niiden täsmälliseen oikeudelliseen luonnehdintaan. Parlamentin mukaan tällaisissa kirjeissä on enintään kyse kirjallisista tiedonannoista, joita kvestorikollegio teki pelkästään tiedottamistarkoituksessa vahvistaakseen voimassaolevan tilanteen, josta kyseiset parlamentin jäsenet olivat täysin tietoisia, eikä niitä voida missään tilanteessa pitää parlamentin ”päätöksinä”, joita vastaan voidaan nostaa kumoamiskanne.
- 49 Parlamentti riitauttaa tältä osin ensinnäkin valituksenalaisen tuomion 30 kohdassa olevan toteamuksen, jonka mukaan vuoden 1995 päätöksellä ”ei ole loukattu mitään kantajien erityistä oikeutta — — oikeuskäytännössä tarkoitettulla tavalla”. Parlamentin mukaan lisäämällä määräpäivät eläke-etuuden hakemiselle vuoden 1995 päätöksellä loukattiin parlamentin jäsenten subjektiivista oikeudellista asemaa ja Ripa di Meanalla ja Orlandolla oli näin ollen oikeus nostaa kumoamiskanne kyseisestä päätöksestä. Tällainen kanne olisi kuitenkin pitänyt nostaa EY 230 artiklassa säädetyn määräajan kuluessa, eikä tämän määräajan päättymistä voida missään tapauksessa korjata myöhemmällä kanteella, joka on nostettu sellaisia ”kohteliaita tiedotteita” vastaan, joissa pelkästään vahvistettiin parlamentin jäsenten tiedossa oleva sääntö.

50 Parlamentti huomauttaa toiseksi, että valituksenalaisessa tuomiossa on ristiriitaisuuksia, koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin yhtäältä toteaa mainitun tuomion 29 ja 30 kohdassa, että vuoden 1995 päätöstä on pidettävä yleisesti sovellettavana ja normatiivisena toimenpiteenä, jolla ei ole loukattu mitään Ripa di Meanan ja Orlandon erityistä oikeutta, ja toisaalta saman tuomion 75 kohdassa, että oikeusvarmuuden ja hyvän hallinnon periaatteiden asettamien vaatimusten noudattamiseksi parlamentin olisi pitänyt antaa liitteen III muutos henkilökohtaisesti saantitodistuksin tiedoksi niille parlamentin jäsenille, joita asia koskee. Parlamentin mukaan molempia näistä kahdesta väitteestä ei voida perustella samanaikaisesti, sillä vuoden 1995 päätöstä on joko pidettävä yleisesti sovellettavana toimenpiteenä, jolla ei loukata niiden oikeuksia, joille toimenpide on osoitettu, ja tässä tapauksessa normaaleja menettelytapoja, joita käyttäen toimielin hoitaa tiedottamisen jäsenilleen, on pidettävä riittävinä, tai sitten mainitussa päätöksessä on kyseessä yksittäisesti sovellettava toimenpide, josta oli tiedotettava kaikille parlamentin jäsenille, missä tapauksessa jäsenten olisi pitänyt nostaa tästä toimenpiteestä kumoamiskanne säädettyssä määräajassa, joka on alkanut kuluu siitä päivästä, jolloin he saivat tiedon kyseisestä toimenpiteestä. Koska tämä määräaika oli päättynyt, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen olisi parlamentin mukaan pitänyt jättää kanne tutkimatta.

51 Parlamentti väittää kolmanneksi, että 4.2.1999 päivättyjä kirjeitä ei missään tapauksessa voida pitää ”parlamentin päätöksinä”, koska Ripa di Meana ja Orlando eivät esittäneet hakemusta tilapäiseen eläkejärjestelmään liittymiseksi ja koska he joka tapauksessa jättivät noudattamatta tavanomaisia sääntöjä ja menettelyjä ottamalla epävirallisesti ja poikkeuksellisesti yhteyttä kahteen varapuhemieheen. Tältä osin parlamentti viittaa erityisesti kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen 27 artiklan 2 kohtaan, jonka mukaan parlamentin jäsenen, joka on sitä mieltä, että kyseisiä sääntöjä ei ole sovellettu oikein, on ilmoitettava asiasta kirjallisesti parlamentin pääsihteerille, ja asian saattaminen kvestorikollegion käsiteltäväksi on vasta viimeinen vaihtoehto, jos jäsen ja pääsihteri eivät pääse asiasta yhteisymmärrykseen.

52 Samalla kun Ripa di Meana ja Orlando esittävät väitteen, jonka mukaan toinen valitusperuste on ensimmäisen tavoin jätettävä tutkimatta, koska se kohdistuu ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointiin tosiseikoista, he kiistävät parlamentin käsityksen, jonka mukaan 4.2.1999 päivättyt kirjeet ovat ainoastaan

vahvistamiseksi käytettyjä ”kohteliaita tiedonantoja”. Viitaten tältä osin sekä siihen, että kyseisissä kirjeissä käytetyn sanamuodon perusteella kyseessä on yksiselitteisesti päätös, että yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytäntöön ja erityisesti asiassa C-314/91, Weber vastaan parlamentti, 23.3.1993 annettuun tuomioon (Kok. 1993, s. I-1093), jossa yhteisöjen tuomioistuin otti tutkittavaksi kanteen, jonka parlamentin jäsen oli nostanut kvestorikollegion kirjeestä, jolla oli hylätty kyseisen henkilön hakemus saada toimikauden päättyessä maksettavaa siirtymäkauden korvausta, josta niin ikään säädetään yleisluonteisissa säännöksissä, Ripa di Meana ja Orlando väittävät, että myös nyt esillä olevassa tapauksessa heidän varallisuustilanteeseensa vaikutetaan tosiasiallisesti juuri 4.2.1999 päivätyillä kirjeillä eikä parlamentin yleisillä eläkkeitä koskevilla säännöksillä. Näin ollen kumoamiskanne on nostettava näitä mainittuja kirjeitä vastaan eikä vuoden 1995 päätöstä vastaan.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

- 53 Aluksi on heti hylättävä Ripa di Meanan ja Orlandon tätä toista valitusperustetta vastaan esittämä oikeudenkäyntiväite. Koska on ilmeistä, että parlamentti ei tässä valitusperusteessaan kiistä niinkään 4.2.1999 päivättyjen kirjeiden olemassaoloa vaan sen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on oikeudellisesti arvioinut kyseessä olevan ”parlamentin päätökset”, yhteisöjen tuomioistuimella on edellä 41 kohdassa mainitun oikeuskäytännön nojalla toimivalta valvoa tätä arviointia.
- 54 Tässä tilanteessa yhteisöjen tuomioistuimen on syytä keskittyä asian tutkimisessa toisen valitusperusteen ensimmäiseen osaan, joka perustuu mainittujen kirjeiden väitetyksi vahvistavaan luonteeseen ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 30 kohdassa tekemään virheeseen. Kyseisen valitusperusteen toinen osa, joka perustuu valituksenalaisen tuomion 29 ja 30 kohdan sekä 75 kohdan väliseen ristiriitaan, koskee vuoden 1995 päätöksen tiedoksi antamiseen liittyviä menettelytapoja, ja se tutkitaan kolmannen valitusperusteen yhteydessä. Toisen valitusperusteen kolmannen osan osalta, joka perustuu siihen,

että Ripa di Meana ja Orlando eivät ole tehneet hakemusta tilapäiseen eläkejärjestelmään liittymiseksi, on todettava, että se on yhteneväinen ensimmäisen valitusperusteen kanssa ja on näin ollen hylättävä samoilla perusteilla.

- 55 Koska toisen valitusperusteen ensimmäinen osa perustuu pääasiassa väitteelle, jonka mukaan 4.2.1999 päivätyissä kirjeissä ainoastaan vahvistetaan vuoden 1995 päätöksen sisältö, on aluksi selvitettävä mainitun päätöksen täsmällinen oikeudellinen luonne.
- 56 Tältä osin on heti hylättävä parlamentin väite, jonka mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuim on tehnyt oikeudellisen virheen katsoessaan valituksenalaisen tuomion 30 kohdassa, että vuoden 1995 päätöksellä ”ei ole loukattu mitään [kyseisten parlamentin jäsenten] erityistä oikeutta”. Kuten tämän tuomion 4-7 kohdasta käy selkeästi ilmi, kyseisellä päätöksellä säädettiin ainoastaan yleisellä tasolla liitteessä III tarkoitetuille parlamentin jäsenille asetetusta velvollisuudesta tehdä hakemus yhtäältä tilapäiseen eläkejärjestelmään liittymiseksi ja toisaalta kyseisen eläkkeen maksamiseksi kuuden kuukauden kuluessa ensimmäisessä tilanteessa kyseisen edustajan toimikauden alkamisesta ja toisessa tilanteessa eläkeoikeuden alkamisesta. Kuten Ripa di Meana ja Orlando ovat vastineessaan paikkansapitävästi korostaneet, heillä ei ollut mitään syytä vaatia kumottavaksi kyseistä päätöstä, johon sisältyi nimenomainen siirtymäsäännös sellaisten parlamentin jäsenten eduksi, joiden toimikausi oli meneillään, vaan ainoastaan vaatia, että kyseistä päätöstä sovelletaan heihin siitä päivästä alkaen, jolloin he saivat siitä tiedon.
- 57 Sitä vastoin 4.2.1999 päivätyjen kirjeiden luonne on täysin toisenlainen. Vastatessaan hakemukseen, jonka parlamentin kaksi varapuheenjohtajaa esittivät Ripa di Meanan ja Orlandon puolesta, kvestorikollegio ei ainoastaan vahvistanut tilapäiseen eläkejärjestelmään liittymiseksi tehtäville hakemuksille asetetun ehdottoman määräajan olemassaoloa. Se hylkäsi mainitut hakemukset ja vahvisti nimenomaisesti sen, että kyseiset kaksi jäsentä eivät voi liittyä taannehtivasti tilapäiseen eläkejärjestelmään, koska vuoden 1995 päätöksessä asetettua määräaikaa ei ollut noudatettu.

- 58 Edellä esitettyjen seikkojen valossa on todettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole tehnyt oikeudellista virhettä pitäessään 4.2.1999 päivättyjä kirjeitä ”parlamentin päätöksinä”, jotka eivät ole luonteeltaan vahvistavia. Koska tällaisilla kirjeillä vaikutetaan kyseessä olevien parlamentin jäsenten tosiasialliseen varallisuustilanteeseen, ne ovat hyvinkin toimenpiteitä, joiden oikeusvaikutukset ylittävät sen, mikä kuuluu toimielimen sisäisen toiminnan järjestämiseen. Tämän ominaisuuden vuoksi niitä vastaan voidaan näin ollen nostaa kumoamiskanne siihen varatun määräajan kuluessa (ks. vastaavasti em. asia Weber v. parlamentti, tuomion 11 kohta).
- 59 Tästä seuraa, että parlamentin valituksensa tueksi esittämä toinen valitusperuste on niin ikään hylättävä perusteettomana.

Kolmas valitusperuste

- 60 Kolmannessa valitusperusteessaan parlamentti riitauttaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen johtopäätöksen, jonka mukaan Ripa di Meana ja Orlando ovat esittäneet hakemuksen tilapäiseen eläkejärjestelmään liittymiseksi vuoden 1995 päätöksessä tätä varten säädettyssä määräajassa. Tältä osin parlamentti vetoaa neljään väitteeseen: ensinnäkin kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen 27 artiklan 1 kohdan virheelliseen tulkintaan, toiseksi valituksenalaisessa tuomiossa olevaan ristiriitaan Ripa di Meanan ja Orlandon kanteiden tutkittavaksi ottamista koskevien perustelujen ja niiden kanteiden hyväksyttävyyteen liittyvien perustelujen välillä, kolmanneksi siihen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen viittaus sen omaan oikeuskäytäntöön, joka koskee ”tarkkaa” tietoa toimenpiteistä, on vailla merkitystä, ja neljänneksi siihen, että käänteinen todistustaakka tuon tiedon saamisesta on perusteeton.

Kolmannen valitusperusteen ensimmäinen ja toinen osa

— Asianosaisten lausumat

61 Kolmannen valitusperusteen ensimmäisellä ja toisella osalla — jotka on syytä niiden kohde huomioon ottaen käsitellä yhdessä — parlamentti riitauttaa valituksenalaisen tuomion 75 ja 76 kohdassa esitetyn arvioinnin, jonka mukaan oikeusvarmuuden ja hyvän hallinnon periaatteiden asettamien vaatimusten noudattamiseksi ja kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen 27 artiklan 1 kohdan huomioon ottamiseksi parlamentin olisi pitänyt antaa liitteen III muutos henkilökohtaisesti saantitodistuksin tiedoksi niille parlamentin jäsenille, joita asia koskee.

62 Ensinnäkin tällainen tiedoksiantotapa ei mitenkään ole seurausta edellä mainituista säännöistä, sillä niiden 27 artiklan 1 kohta koskee ainoastaan parlamentin jäsenen toimikauden alussa voimassa olevia säännöksiä eikä näihin säännöksiin tai niiden liitteisiin sittemmin tehtäviä muutoksia. Parlamentti väittää tältä osin, että vaikka onkin perusteltua edellyttää voimassa olevan säännösten henkilökohtaista tiedoksiantoa saantitodistuksin vastavalittujen parlamentin jäsenten aloittaessa toimikautensa, joustavampia tiedonantotapoja, jotka ovat osa parlamentin sisäisistä toimenpiteistä tiedottamista, voidaan sitä vastoin soveltaa, kun on kyse mainittuun säännöstöön myöhemmin tehtävistä muutoksista, koska jäsenet ovat jo mukana toimielimen toiminnassa ja he voivat saada helpommin tietoja tällaisista muutoksista. Tulkitsemalla kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen 27 artiklan 1 kohtaa laajentavasti, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on näin ollen kohdellut samalla tavalla erilaisia tilanteita ja loukannut täten ”aineellisen yhdenvertaisuuden periaatetta”.

63 Vaikka parlamentti yhtyykin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 76 kohdassa esittämään arvioon, jonka mukaan yhteisön oikeuskäytännössä edellytetään, ”että kaikki hallinnolliset toimenpiteet, joilla on oikeudellisia vaikutuksia, ovat selkeitä ja täsmällisiä ja että ne tiedoksiannetaan henkilölle, jota asia koskee, sillä tavoin, että tämä tietää varmuudella, mistä hetkestä lähtien kyseinen toimenpide on olemassa ja alkaa tuottaa oikeusvaikutuksia”, se huomauttaa kuitenkin, että mainittua sääntöä sovelletaan ainoastaan yksittäistoimiin tai joka tapauksessa vain sellaisiin toimiin, joilla on vaikutusta selkeästi määritettyjen henkilöiden tilanteeseen. Nyt esillä olevassa asiassa valituksenalaisen tuomion 28–30 kohdasta ilmenee, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on rinnastanut liitteen III muutoksen yleisesti sovellettavaan lainsäädäntötoimeen, joka on annettu kaikkien — sekä tuonhetkisten että tulevien — sellaisten parlamentin jäsenten eläkeoikeuden sääntelemiseksi, jotka eivät kuulu kansallisen eläkejärjestelmän piiriin. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on siis parlamentin mukaan tehnyt oikeudellisen virheen katsoessaan valituksenalaisen tuomion 75–78 kohdassa, että kyseessä oleva päätös on yksittäisesti sovellettava hallinnollinen toimi, joka on annettava tiedoksi parlamentin jäsenille henkilökohtaisesti saantitodistuksin.

64 Ripa di Meana ja Orlando vetoavat näitä väitteitä vastaan yhtäältä siihen, että heillä ei ollut syytä nostaa kannetta vuoden 1995 päätöstä vastaan, mikäli sitä parlamentin esittämän kannan mukaisesti pidetään yleisesti sovellettavana lainsäädäntötoimena, joka on annettu kaikkien — sekä tuonhetkisten että tulevien — sellaisten parlamentin jäsenten eläkeoikeuden sääntelemiseksi, jotka eivät kuulu kansallisen eläkejärjestelmän piiriin. Toiseksi he väittävät, että liite III on erottamaton osa kuluja ja korvauksia koskevia sääntöjä, joista he ovat saaneet toimikautensa alussa kopion saantitodistusta vastaan, ja näin ollen sekä oikeusvarmuuden että hyvän hallinnon asettamien syiden vuoksi kaikissa niiden sääntöjen muutoksissa on noudatettava kyseisten sääntöjen 27 artiklan 1 kohdassa säädettyä menettelyä. Ripa di Meana ja Orlando perustavat väitteensä yhteisöjen toimielinten noudattamaan käytäntöön julkaista Euroopan unionin virallisessa lehdessä kaikki aiemmin julkaistuihin säännöksiin tehtävät muutokset ja vetoavat tilanteeseen, jossa eräs parlamentin jäsen sai kirjallisen tiedonannon parlamentin tilapäiseen eläkejärjestelmään tekemistä muutoksista sekä parlamentin istuntopaikkaan että henkilökohtaiseen kotiosoitteeseensa. Ripa di Meanan ja Orlandon mukaan vastaavanlaisia tiedoksiantotapoja olisi tullut soveltaa myös heidän tilanteessaan.

— Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

65 Koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on perustanut vaatimuksen vuoden 1995 päätöksen henkilökohtaisesta tiedoksiannosta saantitodistuksella sekä kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen 27 artiklan 1 kohdan sanamuotoon että yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytäntöön, jonka mukaan hallinnollisten toimenpiteiden, joilla on oikeudellisia vaikutuksia, on oltava selkeitä ja täsmällisiä ja ne on tiedoksiannettava henkilölle, jota asia koskee, sillä tavoin, että tämä tietää varmuudella, mistä hetkestä lähtien kyseinen toimenpide on olemassa ja alkaa tuottaa oikeusvaikutuksia, on aluksi selvitettävä näiden lähtökohtien paikkansapitävyys.

66 Tältä osin on heti todettava, että katsomalla, että kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen 27 artiklan 1 kohdan sanamuodosta seuraa velvollisuus antaa vuoden 1995 päätös tiedoksi henkilökohtaisesti, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on arvioinut virheellisesti kyseisen artiklan ulottuvuutta. Vaikka mainitussa artiklassa säädetäänkin, että jäsenet saavat toimikautensa alussa parlamentin pääsihteeriltä kopion kyseisistä säännöistä saantitodistusta vastaan, sillä ei suinkaan uloteta tätä ilmoitusvelvollisuutta koskemaan sääntöihin myöhemmin mahdollisesti tehtäviä muutoksia eikä varsinkaan sääntöjen liitteiden muutoksia. Nyt esillä olevassa asiassa on riidatonta, että vuoden 1995 päätös on juuri tällainen muutos.

67 On myös huomattava, että menettelymääräysten vastaavuuden edellytyksestä — jonka mukaan samaa muotoa, jolla toimenpide annettiin tiedoksi niille, joita se koskee, on noudatettava sen myöhempien muutosten yhteydessä — ei myöskään voida johtaa sääntöä, jonka mukaan edellä mainittuihin sääntöihin tehtävät muutokset olisi pitänyt antaa tiedoksi henkilökohtaisesti saantitodistusta vastaan. Käsiteltävänä olevassa asiassa riittää, kun todetaan, että kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen 27 artiklan 1 kohdassa säädetty tiedoksiannottotapa selittyy —

kuten sen sanamuodosta ilmenee — parlamentin pyrkimyksellä varmistaa, että uudet edustajat todellakin saavat toimikautensa alussa tiedon parlamentin jäseniin sovellettavista taloudellisista säännöistä. Sitä vastoin jäsenten aloitettua tehtävänsä kyseisen toimielimen tavanomaisia sisäisiä tiedonantotapoja on pidettävä riittävinä sen varmistamiseksi, että mainitut jäsenet todella saavat tiedon noihin sääntöihin tehtävistä muutoksista.

- 68 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 76 kohdassa viitannut yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytäntöön, jonka mukaan kaikkien hallinnollisten toimenpiteiden, joilla on oikeudellisia vaikutuksia, on oltava selkeitä ja täsmällisiä ja ne on tiedoksiannettava henkilölle, jota asia koskee, sillä tavoin, että tämä tietää varmuudella, mistä hetkestä lähtien kyseinen toimenpide on olemassa ja alkaa tuottaa oikeusvaikutuksia, ja tältä osin ei voida kieltää, että kaikissa olosuhteissa on tärkeää, että toimenpiteet, joilla asetetaan velvollisuuksia tietyille määritellyille henkilöille, on tiedoksiannettava näille asianmukaisella tavalla. Toisin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut valituksenalaisen tuomion 76 kohdassa, tästä säännöstä — joka on seurausta oikeusvarmuuteen liittyvistä olennaisista seikoista — tai ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion samassa kohdassa mainitsemasta oikeuskäytännöstä ei voida kuitenkaan päätellä, että tällaisten toimenpiteiden tiedoksianto olisi kaikissa tilanteissa toteutettava henkilökohtaisella tiedoksiannolla saantitodistusta vastaan, koska edellä mainitussa asiassa Tagaras vastaan yhteisöjen tuomioistuin tuotiin tältä osin ainoastaan esille välttämättömyys määrittää täsmällisesti kyseisen asian kantajalle vastainen toimenpide ja edellä mainitussa asiassa AKZO Chemie vastaan komissio taas pelkästään välttämättömyys julkaista komission jäsenten valtuuttamispäätökset.

- 69 Kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 78 ja 79 kohdassa, on vielä huomattava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen viittaus ”hallinnolliseen toimenpiteeseen, jolla on oikeudellisia vaikutuksia”, on epäselvä nyt esillä olevassa tilanteessa, koska edellä mainittu asia Tagaras vastaan

yhteisöjen tuomioistuin perustuu kanteeseen, jolla vaadittiin kumottavaksi koeajalla olevan virkamiehen nimittämispäätöstä eli luonteeltaan yksittäistapausta koskevaa päätöstä. Kuten parlamentti on valituksessaan paikkansa pitävästi todennut, valituksenalaisen tuomion 29 ja 30 kohdasta ilmence selkeästi, että tilanne nyt esillä olevassa asiassa ei nimenomaan ole tuollainen, koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on pitänyt vuoden 1995 päätöstä yleisesti sovellettavana ja normatiivisena toimenpiteenä ja katsonut näin ollen, että sillä ei loukattu mitään kyseessä olevien edustajien erityisiä oikeuksia.

70 Tässä tilanteessa on todettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen katsoessaan valituksenalaisen tuomion 75 kohdassa, että liitteen III muutos on hallinnollinen toimenpide, joka on annettava kyseessä oleville edustajille tiedoksi henkilökohtaisesti saantitodistusta vastaan.

71 Edellä esitetyillä perusteilla valituksenalainen tuomio on kumottava ilman, että kolmannen valitusperusteen kolmanteen ja neljänteen osaan on tarpeen vastata.

Ripa di Meanan ja Orlandon kanteet

72 Yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 61 artiklan ensimmäisen kohdan mukaan yhteisöjen tuomioistuin voi julistaessaan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen päätöksen mitättömäksi joko itse ratkaista asian lopullisesti, jos asia on ratkaisukelpoinen, tai palauttaa asian ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ratkaistavaksi.

- 73 Nyt esillä olevassa asiassa yhteisöjen tuomioistuin katsoo, että sen käytettävissä ovat kaikki tarpeelliset seikat, jotta se voi ratkaista Ripa di Meanan ja Orlandon nostamat kanteet, joilla he vaativat kumottaviksi 4.2.1999 tehtyjä päätöksiä, joilla hylättiin heidän vaatimuksensa tilapäisen eläkejärjestelmän taannehtivasta soveltamisesta.
- 74 Kuten valituksenalaisen tuomion 62–68 kohdasta ilmenee, kyseiset kaksi parlamentin jäsentä perustavat edellä mainitut kumoamisvaatimuksensa pääasiallisesti siihen seikkaan, että he eivät ole saaneet tiedonantoa nro 25/95, ja väitteeseen, jonka mukaan liitteen III muutos olisi tullut antaa heille tiedoksi henkilökohtaisella tiedoksiannolla saantitodistuksin kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen 27 artiklan 1 kohdan mukaisesti.
- 75 Kuten tämän tuomion 66 kohdasta ilmenee, mainitusta säännöksestä ei mitenkään seuraa tällaista velvollisuutta, koska säännös koskee ainoastaan kuluja ja korvauksia koskevien voimassaolevien sääntöjen henkilökohtaista tiedoksiantamista parlamentin jäsenten aloittaessa toimikautensa.
- 76 Sen Ripa di Meanan ja Orlandon väitteen osalta, jonka mukaan he eivät ole saaneet tiedonantoa nro 25/95 eivätkä näin ollen ole saaneet tietoa liitteeseen III tehdystä muutoksesta, on todettava, että tuon muutoksen tekohetkellä Ripa di Meana ja Orlando olivat parlamentin jäseniä. Näin ollen heidän olisi tullut seurata erityisellä tarkkaavaisuudella parlamentin elinten työskentelyä ja seurata niiden tekemiä päätöksiä erityisesti pääasiassa kyseessä olevan kaltaisilla aloilla, jotka vaikuttavat välittömästi heidän taloudellisiin oikeuksiinsa.

- 77 Lopuksi sekä yhteisöjen tuomioistuimelle esitetystä oikeudenkäyntiaineistosta että parlamentin istunnossa esittämistä selvityksistä ilmenee, että 28.9.1995 päivätty tiedonanto nro 25/95 ei ole ainoa asiakirja, jolla parlamentin jäsenille tiedotettiin kyseisestä muutoksesta, vaan kyseisille jäsenille on ilmoitettu siitä myös puhemiesistön 13.9.1995 pitämän kokouksen pöytäkirjalla, joka on jaettu kaikille edustajille parlamentin työjärjestyksen 28 artiklan 1 kohdan määräysten mukaisesti, ja kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen konsolidoidulla versiolla, joka julkaistiin maaliskuussa 1996 ja syyskuussa 1997. Näissä olosuhteissa on siis hylättävä Ripa di Meanan ja Orlandon ensimmäisessä oikeusasteessa esittämä kanneperuste, jonka mukaan liitteen III tiedoksiantaminen on ollut puutteellista.
- 78 Edellä esitetyillä perusteilla näiden kahden edustajan 4.2.1999 päivättyjä päätöksiä vastaan nostamat kanteet on hylättävä.

Vastavalitus

- 79 Parigi vaatii vastavalituksessaan, että yhteisöjen tuomioistuin kumoaa valituksenalaisen tuomion tuomiolauselman 4 kohdan sikäli kuin hänet velvoitettiin vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan sekä korvaamaan parlamentin oikeudenkäyntikulut asiassa T-85/99.
- 80 Parlamentti kiistää Parigin valituksestaan esittämän luonnehdinnan ja katsoo, että kyseessä on itsenäinen valitus, joka on tehty määräajan päättymisen jälkeen ja joka on näin ollen jätettävä tutkimatta. Joka tapauksessa kyseinen valitus on jätettävä tutkimatta, koska se koskee yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 51 artiklan toisen kohdan vastaisesti ainoastaan oikeudenkäyntikulujen määrää ja sitä, kuka vastaa oikeudenkäyntikuluista.

- 81 Ilman, että on tarpeen tutkia parlamentin esittämiä muita väitteitä Parigin valituksen tutkittavaksi ottamisen kiistämiseksi, riittää, kun muistutetaan, että sekä EY:n tuomioistuimen perussäännön 51 artiklan toisen kohdan nojalla — jota sovellettiin Parigin jättäessä valituksensa — että yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 58 artiklan toisen kohdan nojalla — joka on tällä hetkellä voimassa — muutosta ei voida hakea vain oikeudenkäyntikulujen määrän osalta tai siltä osin, kuka vastaa oikeudenkäyntikuluista.
- 82 Koska edellä mainituissa kahdessa määräyksessä ei erotella valituksia mitenkään niiden luonteen tai esittämistavan perusteella ja koska on ilmeistä, että nyt esillä olevassa asiassa Parigin valitus koskee ainoastaan sitä, kuka vastaa oikeudenkäyntikuluista, se on jätettävä tutkimatta.

Oikeudenkäyntikulut

- 83 Ripa di Meana ja Orlando pyytävät vastineessaan yhteisöjen tuomioistuinta — siinä tapauksessa, että yhteisöjen tuomioistuin hyväksyy parlamentin valituksen — jättämään joka tapauksessa tutkimatta parlamentin vaatimukset, joilla vaaditaan yhteisöjen tuomioistuinta velvoittamaan ”ensimmäisessä oikeusasteessa kantajina olleet osapuolet korvaamaan kaikki ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa — käydystä menettelystä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut”. Ripa di Meanan ja Orlandon mukaan näissä vaatimuksissa on kyse yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 113 artiklan 1 kohdan toisessa luetelmakohdassa kielletyistä uusista vaatimuksista, koska parlamentti ei ole esittänyt ensimmäisessä oikeusasteessa erityistä vaatimusta kantajien velvoittamisesta oikeudenkäyntikulujen korvaamiseen vaan pyysi ainoastaan, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ”päättää oikeudenkäyntikuluista lain määräämällä tavalla”. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan ensimmäisessä luetelmakohdassa määrätään, että ”asianosainen, joka häviää asian, veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut”, ja näin ollen parlamentin olisi tullut vastata omista oikeudenkäyntikuluistaan, mikäli se olisi voittanut asian ensimmäisessä oikeusasteessa.

84 Vastauksena tähän väitteeseen parlamentti esittää, että sen vaatimus ensimmäisessä oikeusasteessa kantajina olleiden osapuolten velvoittamisesta korvaamaan kaikki ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa käydystä menettelystä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut ei ole valitusvaiheessa esitetty uusi vaatimus vaan se on esitetty toisin sanoin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, joka on ymmärtänyt täysin vaatimuksen ulottuvuuden, koska se on asiassa T-85/99 velvoittanut Parigin vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan parlamentin oikeudenkäyntikulut.

85 Parlamentti huomauttaa myös, että oikeudenkäyntikulujen korvaaminen voi olla ainoastaan seurausta yhteisön tuomioistuimen antamasta ratkaisusta sekä tutkittavaksi ottamisen että asiakysymyksen osalta. Koska Ripa di Meanan ja Orlandon vaatimuksia 4.2.1999 tehtyjen päätösten kumoamiseksi ei hyväksytty, on loogista, että heidät velvoitetaan korvaamaan parlamentin oikeudenkäyntikulut.

86 Tältä osin on aluksi huomattava, että kuten Ripa di Meana ja Orlando ovat vastauksessaan paikkansapitävästi todenneet, vaatimus siitä, että yhteisöjen tuomioistuin tai ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päättää oikeudenkäyntikuluista ”lain määräämällä tavalla”, ei vastaa nimenomaista vaatimusta siitä, että vastapuoli velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut (ks. vastaavasti mm. asia C-30/91 P, Lestelle v. komissio, tuomio 9.6.1992, Kok. 1992, s. I-3755, 38 kohta). Sekä yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan nojalla, jota sovelletaan valituksen käsittelyyn saman työjärjestyksen 118 artiklan nojalla, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan ensimmäisen luetelmakohdan nojalla asianosainen, joka häviää asian, voidaan velvoittaa korvaamaan oikeudenkäyntikulut vain, jos vastapuoli on nimenomaisesti sitä vaatinut.

87 Kuten julkisasiamies on huomauttanut ratkaisuehdotuksensa 127 kohdassa, on kuitenkin huomattava, että se seikka, että parlamentti on pyytänyt ensimmäisen

oikeusasteen tuomioistuinta määräämään oikeudenkäyntikuluista ”lain määräämällä tavalla”, ei voi sitoa yhteisöjen tuomioistuinta sen arvioidessa muutoksenhakuvaiheessa näiden oikeudenkäyntikulujen jakamista, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa käydyistä menettelyistä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut mukaan luettuina. Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 122 artiklan ensimmäisestä kohdasta seuraa nimittäin, että jos valitus on perusteeton tai jos valitus on perusteltu ja yhteisöjen tuomioistuin ratkaisee itse riidan lopullisesti, se päättää oikeudenkäyntikuluista.

- 88 Koska tilanne nyt esillä olevassa asiassa on juuri tällainen ja koska parlamentti on yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaisesti nimenomaisesti vaatinut Ripa di Meanan ja Orlandon velvoittamista korvaamaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa ja yhteisöjen tuomioistuimessa käydyistä menettelyistä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut, tämä vaatimus on hyväksyttävä, sillä tästä tuomiosta seuraa, että päävalitus on hyväksyttävä ja että Ripa di Meanan ja Orlandon kanteet, joilla vaadittiin kumottavaksi 4.2.1999 tehtyjä päätöksiä, on hylättävä.
- 89 Näin ollen Ripa di Meana ja Orlando on velvoitettava vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan parlamentin oikeudenkäyntikulut ensimmäisessä oikeusasteessa sekä nyt käsiteltävässä muutoksenhaussa.
- 90 Koska parlamentti on myös vaatinut Parigin velvoittamista korvaamaan kaikki valituksen käsittelystä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut ja koska tämän vaatimukset on hylätty, Parigi on velvoitettava vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan parlamentille vastavalituksesta aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

- 1) Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen yhdistetyissä asioissa T-83/99–T/85/99, Ripa di Meana ym. vastaan parlamentti, 26.10.2000 antama tuomio kumotaan sikäli kuin Ripa di Meanan ja Orlandon kanteet asioissa T-83/99 ja T-84/99 on hyväksytty.

- 2) Ripa di Meanan ja Orlandon kanteet, joilla vaadittiin kumottaviksi kvestorikollegion 4.2.1999 päivättyihin kirjeisiin nro 300762 ja nro 300763 sisältyneet päätökset, joilla hylättiin Ripa di Meanan ja Orlandon hakemukset, joissa vaadittiin Euroopan parlamentin jäsenten kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen liitteessä III tarkoitetun tilapäisen eläkejärjestelmän taannehtivaa soveltamista, hylätään.

- 3) Parigin vastavalitus jätetään tutkimatta.

- 4) Ripa di Meana ja Orlando velvoitetaan vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan parlamentin oikeudenkäyntikulut ensimmäisessä oikeusasteessa sekä nyt käsiteltävässä muutoksenhaussa.

- 5) **Parigi velvoitetaan vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan parlamentille vastavalituksesta aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.**

Timmermans

Rosas

La Pergola

Julistettiin Luxemburgissa 29 päivänä huhtikuuta 2004.

R. Grass

kirjaaja

V. Skouris

presidentti